

Besidka.

SUPPLEMENT TO "PŘÍTEL LIDU."

"ZÁBAVNÁ PŘÍLOHA PŘÍTELE LIDU."

Číslo 16

Wilber, Neb., dne 13. března 1902.

Ročník I.

Běla.

Pokračování

Báseň
Adolfa
Heyduků

Tiše bylo na chalupě
nežli Vojtěch tušil,
nehlid srdce hlasitější
v žebra nezabušil :
kradmo put noc k rána spěla
a hned na úsvitě,
požehnała, odstavila
Běla svoje dítě :
neplakalať, že na místo
obvyklé své davky
teplé mléko dostávalo
od švýcarské kravky.

Těšila se Běla klidu,
chystala si šaty,
ale Vojtěch bez potuchy
vytratil se z chaty,
od domova ubíral se
s vyjasněným okem
v druhou visku, na protější
spěšným kráčel krokem,
a než stromů u silnice
stín se půl dnem zkrátil
s Baruškou a jejím dítětem
v chalupu se vrátil.

Velké bylo potěšení
pro Bělu i matku,
když jim jako v zavalanou
přišla p. noc v chatku.
Vojtěch šťastně usmíval se
v blahém srdce vření,
že upravil ženě svojí
také překvapení.
ta mu kolem krku bílé
ovinula ruce :
"Zaplať pán Bůh, zlatý muži,
konec bude muce."

"Zůstaneš tu tedy, drabá,
matkou na mém místě?"
Baruška se Běla ptala
a Baruška : "Jistě;
nom na maysp. neutejte
vždy a se všim vsudy,
od srdce vám odpadneť
starosti a trudy,
vám i muce je pomozeno—
buh to už tak řídil :
překážkou co v cestě bylo,
vyrovnal a sklídil."

Co tu bylo objímání !
Běla rozechvěta
se švagrovou, jako by jí
neviděla leta :
ukazuje, vysvětluje,
co jak bude s Tomkem,
až jí bude loučiti se
se síňkou i domkem.

"Měj jen děti na starosti
aby byly zdravý.
maminka a Vojtěch spravi
stodůlku i krávy,
ty dbej dětí, nechod od nich
v noci ani ve dne

a Tomkovi dávej mléko
vždycky od té jedné,
pomalu ho budem taky
zvolna přikrmovat.....
ale Bože, jak pak budeš
své i moje chovat ?"

"Inu dobře, moje sedká,
je tak naučeno :
Vitouška dám do postele,
tvé pohějkem věno,
pomyslím si, že jsem stejně

uhledím ho jako vlastní
oko zřetelíce :
pán Bůh také dopomůže
zdraví dá i sílu—
ostatně chci přilížeť
také jindek díru :
nestojeć se. Uchystej se
nežli slunko sedne,
snad pro tebe podle všeho
přijdou odpoledne,
nu a potom všecko na mé

bouře net na pobíhala
s vytřeštěným zrakem :
v každém oku žhavých hadů
smočka smýkala se,
snel-li jeden bleskem dolů
zřih se druhý zase :
týčil hlavu, skotoučil se
první nade všemi,
ovínil se kolem mraku,
střemhlav ležel k zemi.
Bouře oňl vyvalila
stáhla černé brvy,
skráně zprva olověné
podlily se k ví :
z nebesklonu k nebes vrhu
děsnou rostla hlavou
levou perut' výšli vznesia,
k nohám kladla pravou :
poháněla svoje tury,
by se rvaly běly,
ti na sebe v zajíkání
rázem doráželi,
řvaly, že se hory třásly,
ohně z nozder metli,
sotva víchem oddechouli
hned se nově střetli :
Bouře turm' chtěla se,
na zběsilé pouti,
žertem stromy vyvracela,
za vlas rvala proutě :
v řeku perut' ponořila
stále kroužíc v kolu
a když křídly zavládala
dešť se hrnul dolů.

Hrnul se a hrnul znova,
bouře hněvem spita,
mraky běle se jaký jeví,
v jedno stádo chytá :
strašlivě, kře zkosmatělou
hlavou zpupně třese :
s pláčem řeka děti svoje—
vlny—náčleh nese,
ale ony naspět skokem
na srdeci Běly—
leč již zase matka s pláčem
k břehu s nimi běží,
na pole je v brázdy klade
na luhy a lada
a bouř' stále neustává
a děť stále padá.

Čím víc krajem množili se
mračen kapky spory,
tím víc Běle jasnil se
potaženě zory :
a když ze smutř' neodehledných
průtrží se Běla
juž to její krásné oko
ranní hvězdou bylo.
Proč ? Až Běla těšila se,
za takého deště,
že zůstane panský dočár
v zámku přes noc ještě.

Pokračování.

Tomáš Pašek

Wilberský náš kapelník, chla-
pecké a "staré" bandy.

matkou jim se stala,
však si mnohá po dvojeťkách
zdráně přichovala !"

"Obtížno však bude přece !"—

"K čemu nepokoje ?
nejdřív tvé mi na starosti
pak teprve moje :
půl letem je Vítek starší
a to vydá mnoho,
chápe všechno, tichne v pláči,
dím-li nechej toho :
ošetřím ti chovanečka
jen se nermuť více

srdce vlož a páže...."

Vojtěch vzdychl, Běla vzdychla
v uzel šaty váže.—
Modré nebe nad vesnicí
potáhlo se mraky,
všude k dešti chystalo se—
v srdeci Běly taky :
ústům zvolna ubývaly
novornější hlasy,
ale za to krápal již
z přiklopené řasy.

Břýskalo se od severu,
mrak se honil mrakem,